

sol esplèndid, tothom anava arribant a la casa, Junta, cuineres, monitors, col·laboradors, pares, nanos i molta altra gent. Un cop reunits a fora l'era, vam celebrar l'Eucaristia acompanyada d'una bona munió de cants. En acabar, es van fer uns breus parlaments, per cert molt emotius, del nostre consiliari mossèn Miquel i del nostre president Joan Fusté. Seguidament es va poder visitar la casa i les seves instal·lacions. Cap a mitja una cobla interpretava una bonica ballada de sardanes, posant aquell punt entranyable. Després, tots plegats vam anar a dinar. A la tarda, un cop feta una bona estona de gresca es cantaven l'hora dels adéus i es donava per acabada aquella celebració.

Com podeu veure, la il·lusió i l'esforç d'unes persones, feien possible

aquell somni de la Casa Nova del Castell, quinze anys després uns altres amb les mateixes ganes i perseguint tanmateix els mateixos anhels, feien realitat La Pahissa. Enguany, celebrem els vint anys de vida de la nostra entitat. No voldria acabar sense fer un petit toc d'alerta. D'aquí a un any s'acaba el contracte i s'ha de fer la renovació. Pensem, Déu no ho vulgui, que ens podríem tornar a trobar amb una situació semblant com ara fa cinc anys. Si això es produís, potser seria el moment de fer-nos tots plegats una pregunta. ¿Per què un poble amb l'empenta de Castellar no pot tenir una casa pròpia de Colònies? Segurament seria una empresa costosa i feixuga, però amb il·lusió i ganes ens em sortiríem. Estigueu-ne ben segurs.

EL MOVIMENT DE COLÒNIES I ESPLAI AVUI I ELS SEUS PROJECTES DE FUTUR

GENER MARTÍ

Si una entitat es mobilitza per celebrar el seu XXè. aniversari bé podem suposar que es tracta d'una realitat viva. Avui, el Moviment de Colònies i Esplai, des de la seva honorable història, feta d'intuïció, d'il·lusions, d'entrega, també de desànim, desconcerts, de moments crítics... però sobretot, d'esperança i de constància, és quelcom present en el nostre poble. La responsabilitat que ha permès la continuïtat fins avui d'ençà 20 anys, amb tots els alts i baixos, ha suposat llargues hores de disponibilitat adreçada a una tasca d'atenció als infants, nois i noies del poble. I s'ha fet necessari cercar sempre la resposta que es creia més convenient per tal de fer-ho possible.

I en aquests darrers anys, d'ençà 1984, podem parlar d'una nova etapa que anomenarem de reconversió. I no és sense cap motiu l'utilització

d'aquest mot. Car ha estat necessari canviar engranatges de funcionament conservant les peces clau, que són per altra banda la raó de ser del que en el seu dia i s'anomenà Obra de Colònies. Amb altres paraules: hi ha moments en la vida de les persones, així com de les institucions i de les entitats que es fa necessària una revisió a fons que posi les bases d'un replantejament que faci possible una renovació i que repercuteixi en una nova empenta. I aquesta ha estat la tasca que s'està duent a terme en el Moviment d'ençà la primavera de 1984.

Ha estat un treball iniciat amb prudència però amb la necessària decisió. Les Colònies d'Estiu, del 18 al 29 de juliol de 1984, esdevingueren el graó necessari per començar a cohesionar un equip de monitors entorn uns objectius comuns. Les pautes sorgides de llargues hores de re-

flexió marcaven la norma que calia complir, i de la que tots ens en fèiem responsables; aquests acords faciliten la tasca de la persona que li correspon anar al davant, dinamitzant el treball del grup, atent al seu procés, fidel als compromisos que calia anar recordant sense oblidar la necessitat d'aprofundir-los. Partíem d'un equip de monitors molt divers en quant a l'edat, conviccions i motivacions i pel que fa al treball a dur a terme amb infants, nois i noies. D'aquí la importància d'uns acords mínims que afavorissin la represa d'un treball sense improvisacions, obert a noves dimensions, respectuós amb la pluralitat d'individus. S'organitzà una sola tanda, del 18 al 29 de juliol, amb la consigna «Conèixer Monistrol de Calders» i amb la participació de 41 infants, nois i noies entre els 7 i els 13 anys d'edat.

Durant la tardor de 1984, el treball d'aquest equip fou el de reforçar fonaments. Estava en discussió la mateixa continuïtat de l'Esplai, però també en l'ànim de tots hi havia prou força interior com per adonar-nos que les coses s'havien de fer de manera molt diferent. El que s'estava realment plantejant era la nostra disposició per un treball més coherent. D'aquelles llargues reunions fetes els dissabtes a la tarda anaren sorgint unes opcions bàsiques, una línia educativa, un reglament intern de funcionament, el retrat del que ha d'ésser el monitor. Només així fórem capaços de tenir prou coratge d'emprendre de nou el camí. El treball en equip i de l'equip era del tot imprescindible per reixir.

L'Esplai no havia d'ésser el lloc on anar a passar l'estona el dissabte a la tarda, tampoc no havia de resoldre els problemes d'un jovent que no ha trobat la seva orientació personal i volen fer de monitors, i quan menys un centre a l'arbitri del líder de torn.

Calia transmetre quelcom, fer realitat un projecte, que d'ençà i fins avui ha estat el projecte d'home i de món que proclamen la Declaració

Atents a les ordres d'un ordinador.

dels Drets de l'Home. Aquesta realitat nova —utopia— seria possible en la mesura que els infants, nois i noies s'ho fessin propi, i n'esdevinguessin els protagonistes d'aquest ideal, no solament a l'Esplai, sinó projectant-ho a tots els àmbits de la seva vida: família, escola, amics, poble, diversió, lleure, esport, comunitat cristiana, país, natura. L'Esplai esdevenia així un mitjà de desenvolupament personal i col·lectiu vers un món millor. I aquest projecte només és possible des de l'arrelament a la realitat que ens envolta, sense exclusions. I sense oblidar que és una tasca de tots, que ningú no pot aconseguir-ho individualment, i que és amb tothom que hem de fer-ho possible. Ningú no s'ha de sentir exclòs si vol fer camí amb nosaltres. L'Esplai afavoriria el creixement en aquesta direcció, sense determinismes previs, però tampoc sense uns horitzons: un procés fet de descobertes, de reflexió, d'acció transformadora. Amb tot aquest projecte cal tenir en compte la psicologia pròpia de cada edat.

Per tot això, es fa necessari que els monitors siguem uns amics dels infants nois i noies, i al mateix temps gent compromesa amb els altres en la construcció d'una realitat d'acord amb la Declaració dels Drets de l'Home. La coherència personal dels monitors, com a joves, dona una més gran dimensió i una nova orientació a la nostra opció pels infants, nois i noies, al mateix temps que revestia d'un nou sentit la nostra disponibilitat.

El treball a dur a terme amb els infants, nois i noies s'emmarcaria dins d'un procés personal i de grup, en el que distingíem quatre etapes: Conèixer-se, sentir-se grup amb d'altris, per fer quelcom entre tots: la descoberta de l'entorn i l'acció transformadora. Aquests quatre grans nuclis orientarien la nostra metodologia als diferents grups. El monitor hauria d'ésser l'animador d'aquest treball a fer en el seu grup. Però degut precisament al procés de reflexió iniciat entre els monitors, es cregué convenient treballar en grans grups que anomenem seccions. En aquells moments ho valoràvem com una manera d'avançar tots com un tot, com un ajut al procés iniciat a l'equip i un reforç a la nova tasca que ens esperava.

El curs d'Esplai 1984-1985 iniciat ben entrat el desembre, foren uns mesos d'experimentació, de posar en pràctica el que havíem estat plantejant. L'equip de monitors constituït per deu membres distribuïts entre les seccions de petits, mitjans i grans n'esdevenia el responsable de dur a terme aquesta tasca. L'orientació i els continguts a treballar amb els nois i noies era el mateix per a tothom, si bé cada secció havia d'adaptar-ho a les seves circumstàncies, i eren uns 60 els infants, nois i noies que participaven de les activitats. I fou a primers de març, quan en una trobada familiar renovàrem la Junta de Colònies i Esplai. Acabava així l'aplicació d'un seguit de canvis que orientaven de manera ben diferents la direcció d'aquesta darrera etapa del Moviment de Colònies i Esplai.

La represa del Moviment ha estat una recuperació lenta però efectiva. Molt possiblement les activitats tal i com s'havien dut a terme darrerament l'havien deteriorat en gran mesura. És així com poc a poc els mateixos monitors ens adonàrem de la responsabilitat de recuperar la confiança perduda; i aquesta credibilitat només era possible amb un treball continuat que afavorís una nova imatge de Colònies i Esplai. És evi-

Jocs a l'última nit de Colònies.

dent que en el treball que s'anava realitzant a nivell d'equip de monitors calia un esforç d'equilibri entre la voluntat de tirar endavant i les mancances tant personals i col·lectives. D'aquí l'importància dels compromisos assumits i la corresponent exigència per a la seva realització pràctica.

Les dues tandes de Colònies a l'Estiu de 1985 suposaven ja una primera avaluació. Tant per l'augment del nombre de participants com per la capacitat de l'equip de monitors per organitzar-les. De tot el treball de preparació se'n publicà un «dossier», recull dels objectius generals, de la consigna de cada dia, de les activitats a realitzar d'acord amb la consigna, i els mitjans per motivar-les; els grups de revisió (agrupació de nois i noies segons les edats) amb un monitor encarregat, els horaris, els serveis diaris de cada monitor, les normes de convivència, els menús de cada dia. Esdevenia una guia pràctica del treball que es faria a Colònies i una bona memòria. Les Colònies d'Estiu s'organitzaren del 10 al 24 de juliol, pels grans, amb la consigna «Demà serà un altre dia», i del 24 de juliol al 4 d'agost, pels petits, amb la consigna «Un món dels infants», participant-hi en ambdues tandes, 69 infants, nois i noies.

Una «crònica des de Colònies» donava informació puntual de les activitats a les planes de «Forja». L'es-

forç que suposava la preparació es veia compensat després per un treball d'aplicació que s'esdevenia molt més fàcil. Sabíem el que volíem i com ho volíem, i això evitava el neugit de les improvisacions fàcils i repercutia en una major atenció als infants, nois i noies. L'accent calia posar-lo en procurar que una programació prèvia no repercutís en una manca d'espontaneïtat. I tot plegat agilitzava la revisió diària de l'equip de monitors centrada en el conjunt de la vida de les Colònies, de les persones i no tan sols de les activitats.

I el dinamisme d'una tasca d'estiu ben feta permet d'endegar un nou curs d'Esplai amb més il·lusió. La necessitat de programar el curs era una altra de les fites que el grup havia assumit. I el plantejament per 1985-1986 es concretà en un seguit d'objectius que trobaven la seva aplicació en tot un conjunt d'activitats entrellaçades. La consigna general del curs «El món de cadascú, un món per a tothom», l'assoliríem mitjançant activitats que ajudessin a descobrir als infants, nois i noies, el seu propi món —el meu «rotllo» de cada dia— i que aquesta descoberta afavorís la responsabilitat d'una resposta personal i col·lectiva tot fent camí vers un món millor per a tothom, fer possible que els locals de Colònies i Esplai fossin un lloc de trobada dels diferents grups i seccions, procurar una major participació dels infants, nois i noies de l'Esplai en la marxa del Centre mitjançant un consell de grups (amb representació de totes les seccions i de l'equip de monitors), la importància d'una major incidència de les activitats de l'Esplai en la vida del poble organitzant activitats que permetin la participació d'altres infants, nois i noies, i en col·laboració amb d'altres entitats del poble per tal de procurar la realització d'objectius comuns, com iniciar l'experiència d'uns casals de vacances (per Nadal i Setmana Santa) o bé amb d'altres activitats que tindran per fina-

En la recollida d'ampolles de xampany o cava i de papers

litat omplir un buit en l'atenció dels més joves del nostre poble, com foren la Trobada de Petits Cuiners, amb la participació de més de 250 nois i noies, i de la Festa dels Catalans Universals; la preocupació per tal de sensibilitzar els pares d'aquests infants, nois i noies de l'Esplai en la col·laboració a la tasca educativa del Centre, no tan sols en les recollides d'ampolles i paper. D'aquí la representació d'uns fragments de «Els Pastors Cantaires de Betlem» de mossèn Joan Abarcat, protagonitzades per un grp de pares; la Plantades d'arbres, amb la consigna «Cap família sense un arbre»; la participació a l'Aplec de Castellar Vell i l'excursió que acomiada el Curs. I finalment, la no menys necessària formació dels monitors mitjançant trobades de l'equip a més de les reunions habituals de cada dilluns, i en la realització del curs de monitors per aquells qui encara no disposaven del títol d'idoconeïtat atorgat per la Generalitat de Catalunya. Participen de les activitats de l'Esplai-Xiribec 86 infants, nois i noies pertanyents a 61 famílies.

De tot aquest treball ens n'hem fet ressò setmanalment a través de la nostra col·laboració a «Forja» amb les anomenades «Cròniques de l'Esplai» encapçalades amb la consigna de cada dissabte, i que ens són avui una bona memòria de la tasca realitzada al llarg del curs. Heus ací uns retalls prou aclaridors:

«Es així com posant fil a l'agulla, i anant fent puntades d'acord amb els nostres projectes, que fem possible un Esplai al servei dels infants, nois i noies del poble.

»A poc a poc, i amb la millor lletra que ens és possible, anem fent que aquest món de cadascú sigui un món obert-per-a-tothom.

»Totes aquestes activitats i la seva revisió ens permeten d'anar endavant tot "fent camí" en aquest treball d'animació d'uns infants, nois i noies per tal que esdevinguin des d'ara constructors d'un món per a tothom.

»I l'Esplai? Sí, gràcies! perquè és quelcom viu, i que vol fer-se cada vegada més present en la vida dels infants, nois i noies del nostre poble.

»Tot portant a terme els objectius proposats a l'inici del curs, anem fent possible un Esplai, plataforma educativa —per l'acció— al servei dels infants, nois i noies del poble.

»L'Esplai Xiribec del Moviment de Colònies i Esplai ha començat una dansa que vol ser de tots, per tal de fer ben activa la presència dels infants, nois i noies en la vida del nostre poble.

»Es així, també "Somniant deserts" com ens anem adonant del camí que volem fer per tal de realitzar en la mesura dels possibles els nostres somnis que ha de contribuir a un món millor —i tal vegada diferent— per a tothom. Per allò que qui no somnia els impossibles no fa ni tal sols els possibles.

»Deus ací la notícia del dissabte a l'Esplai, constants en la nostra tasca educativa de fer possible mitjançant el joc la descoberta del món que vivim i de la possibilitat de ser-hi protagonistes per tal que sigui cada vegada més un món per a tothom.

»També l'Esplai Xiribec va realitzant el "seu propi programa" al servei dels infants, nois i noies del poble.

»Amb molta feina, i sense que manqui la il·lusió —tampoc un cert can-

Participant en el Carnestoltes del 1986.

sament— els monitors de l'Esplai anem tirant endavant l'horari de cada setmana d'acord amb la programació del curs. És la nostra contribució a l'educació d'uns infants, nois i noies, i el nostre servei al poble.

»Respectuosos amb el dret a la llibertat de pensament, de consciència i de creences de cada persona, l'Esplai Xiribec fa el seu camí convençut de que anem establint així el fonament de la llibertat, de la justícia i de la Pau en el món, d'acord amb la Declaració dels Drets de l'Home. I que la Pasqua "cristiana" ens sigui una autèntica primavera del cor

»Dins el ventall que configura el món de cadascú, s'inclou entre d'altres la Parròquia, arrelada en els segles i en la història d'aquest poble, del món col·lectiu, i que també ha de contribuir a construir aquest món —Nou— per a tothom.

»El Dret a la vida, que proclama la Declaració dels Drets de l'Home, comporta el deure de preservar-la, i això podem fer-ho extensible a tot el que en la natura contribueix a la nostra qualitat d'éssers vius. El món de cadascú és un món arrelat a la vida de tots, del qual en depenem, i que anomenem Natura.

»No s'hi val adormir-se: tot és possible si ho està disposat a posar-hi temps i il·lusió. Però és així com es fan les coses, i els infants, nois i noies s'ho mereixen.

»Anem visquent aquest món de tothom, dels qui som i estem a Cata-

lunya dels qui ens entenem en una mateixa parla, arrelats a la terra, en l'esperit al cor conscients d'un treball per fer, d'una realitat que ens pertany, i de la que en som responsables.

«El pertànyer a un país configura una determinada manera de sentir, de pensar, de parlar i d'actuar, i és el que fa possible el "però nosaltres, som nosaltres" com afirmació del que som i d'una voluntat ferma de permanència i de créixer des de les nostres arrels, d'acord amb les paraules del poeta: qui perd els orígens perd la seva identitat.

«I ens sentim poble, i al servei del poble. Ho dèiem en començar el curs d'Esplai d'enguany, i són moltes les activitats que s'han anat fent, les que ho demostren.»

De Colònies i Esplai, en la seva acció al servei del poble, se'n tornava a parlar. Les mateixes activitats se'n feien ressò. Eren el fruit d'una responsabilitat assumida per un grup de joves amb el suport crític i coratjós de la Junta de Colònies i Esplai, d'una coordinació sense tribut a la defallença. La realització d'un programa ambiciós és la força d'un grup que compensa amb satisfacció el seu propi esforç.

I les Colònies del darrer estiu, juliol de 1986, amb la consigna «Viure i conviure» són la continuïtat d'aquest treball. S'organitzaren dues tandes de Colònies, del 2 al 13 de juliol, i del 16 al 27 de juliol, pels grans, amb una participació global de 97 infants, nois i noies. Als vint anys del seu inici, el Moviment de Colònies i Esplai és més viu que mai.

Per aquest curs 1986-1987, commemoratiu d'un aniversari, la realitat no pot ésser menys esperançadora. el Moviment de Colònies i Esplai creix. L'anyari de les activitats d'enguany ho posen de manifest. A l'empar d'aquest nom, hi ha un equip de vint joves, entre monitors i col·laboradors que es fan responsables dels més de cent infants, nois i noies de l'Esplai Xiribec, de la realitat ini-

Cantant les Caramelles l'any 1986.
Director: Esteve Chabala.

ciada enguany del Casal del Jovent per a nois i noies de BUP i Formació Professional, i que passem de la trentena; de Casals de Vacances i de les Activitats d'Animació al Carrer. Que a més de les tandes habituals de Colònies d'Estiu es preveuen uns campaments d'estiu. I a més una Casa de Colònies, que amb totes les seves deficiències vol ser un lloc de trobada i de convivència per infants, nois i noies, joves i adults; un servei a les escoles i entitats del nostre poble. I com no, tot un seguit d'objectius i de projectes d'activitats adreçades a una presència viva i dinàmica de la gent més jove. Amb una trajectòria de continuïtat en tot el treball descrit volem conèixer més d'aprop el nostre poble, viure'l i estimar-lo. És «el poble d'en Xiribec», el nostre poble: saber de la seva història, dels seus entorns, del seu creixement, dels seus habitants, de les seves entitats..., i participar com mai de la seva vida i de les seves tradicions, sense oblidar-nos de les seves institucions. Així, on hi hagi poble hi serem també nosaltres, i amb les nostres activitats contribuir a donar resposta a una necessitat sentida i volguda pels nostres infants, nois i noies, i jovent, de sentir-se protagonistes, sentir-se del poble. I sense oblidar la col·laboració habitual de Colònies i Esplai a les planes del setmanari «Forja».

I no podem caure en l'oblit de les qüestions pendents, que s'inclouen dins d'un procés que ens ha de permetre de continuar avançant, i clarificant més i més el nostre treball

des d'una opció educativa. Les activitats no ho són tot, i poden esdevenir buides si estan mancades de contingut de fons. I aquest pot esdevenir un dels perills del moment actual del Moviment. Es per això que cal estar contínuament alerta per no perdre l'horitzó. Les opcions del Moviment són quelcom més que un paper escrit, són un projecte a realitzar, i que imposa la tasca permanent d'anar-les aprofundint d'acord amb els signes propis de cada moment. I a l'interior d'aquest marc educatiu caldrà madurar el que suposa una acció educativa cristiana, car no hem d'oblidar les arrels de Colònies i Esplai que troba en la Parròquia la seva força d'arrencada.

L'alternativa cristiana suposa l'adhesió i la vivència personal i comunitària vers un home nou i un món nou identificats en Jesús de Natzeret i el seu Regne. La Declaració dels Drets de l'Home no està lluny d'aquesta utopia humana com a plantejament, però l'opció cristiana vol anar més enllà. esdevé un estil de viure que sens dubte ha de donar més profunditat al treball que ja estem duent a terme en les diferents seccions del Moviment. Haurem d'anar a fons en el que podem anomenar «opció evangelitzadora», que caldrà anar aprofundint i madurant tot respectant el procés obert de cadascun dels dirigents del Moviment. Es fa del tot necessària a més, l'adequació dels Estatuts de l'entitat a la situació actual, recull del nostre funcionament pràctic, fidel a l'esperit de l'Obra de Colònies: concretar el lloc dels monitors dins el Moviment, la seva formació, les condicions de pertinença i la seva incorporació a les tasques de Colònies i Esplai; reflectir els camins bàsics de participació dels infants, nois i noies, i del jovent, en la marxa de les seves respectives seccions; el lloc dels pares i la seva col·laboració; la composició i funcionament de la Junta de Colònies i Esplai, la vinculació a la comunitat cristiana i la nostra presència al Consell Pastoral; les fonts de

finançament. ., en definitiva, un nou organigrama al servei de les persones i de les finalitats del mateix Moviment, una eina que contribueixi també als nostres objectius.

Cal anar consolidant el treball que s'està fent a l'Esplai Xiribec, al Casal del Jovent, i al Casal de Vacances, atents al seu dinamisme intern, propi dels infants, nois i noies, procurant el seu protagonisme creixent mitjançant el Consell de Grups i el Consell de Colles, sempre fidels a les opcions del Moviment de Colònies i Esplai.

I és urgent una reforma a fons dels locals de Colònies i Esplai, totalment insuficients en les perspectives actuals. Projecte que ja s'està duent a terme i que ha de permetre no solament un augment de l'espai, sinó també una millora de les instal·lacions d'acord amb les necessitats i projectes del Moviment.

I a més llarg termini, tenim plantejada l'adequació o construcció d'una Casa de Colònies, propietat del Moviment de Colònies i Esplai. L'experiència de les cases de Castellcir i de Monistrol de Calders ens afirmen en el nostre projecte. Una Casa de Colònies, nostra, ens permetrà una nova projecció de servei, prioritzant la seva utilització per part de les entitats del poble, i l'obertura a d'altres grups.

Potser ben aviat caldrà pensar en una «Escola de Pares» que faci més estreta la relació dels pares amb el Moviment, també cercar noves maneres d'aplegar tothom qui ha participat i va participant en la tasca del Moviment i que a vegades hem anomenat «Amics de Colònies i Esplai» i que a ben segur ha d'afavorir la realització de noves iniciatives.

Aquests projectes caldrà incloure'ls a l'interior d'aquesta tasca diària feta d'activitat, de reflexió, d'aprofundiment constant, de revisió de la nostra trajectòria, que és en definitiva la raó de ser de tota la tasca de Colònies i Esplai. S'imposa per tant cercar el lloc de tots i cadascú en la tasca de fer Moviment

amb la participació de tothom, sempre amatents a la formació dels monitors, engranatge fonamental de Colònies i Esplai, des de la pràctica educativa, aprofundint tot allò que configura el nostre servei als infants, nois i noies i revisant el camí que estem fent, el projecte que volem acomplir. L'exigència de la tasca educativa és quelcom que ens enriqueix

com a persones i aferma el nostre compromís d'ésser coherents en nosaltres mateixos i davant els altres, tot adonant-nos que la nostra actitud incideix en els nois i noies.

Amb tota aquesta realitat exponent d'un camí i d'uns horitzons, Colònies i Esplai avancen oberts a l'esperança d'homes nous dins una societat nova.

LA DARRERA ETAPA: OMBRES I ESPERANCES

MIQUEL RAVENTÓS

Dóna bo de poder colaborar en un número com aquest, no només perquè es tracta del Moviment de Colònies de Castellar, una agrupació entrançable, sinó perquè se'n celebra el vintè aniversari. Avui, tal com van les coses, tot sembla abocat a durar poc, com les modes; per això mateix, que una entitat que ha estat vint anys al servei del nostre poble ara festegi aquest aniversari, és com per a alegrar-se'n. Oi més, perquè ha estat al servei de la mainada i no són sempre abundoses les iniciatives a favor dels infants. Oi més, perquè aquesta entitat s'emmarca dintre dels serveis de la nostra comunitat parroquial. Les Colònies van néixer (en trobareu els testimonis en aquestes mateixes planes) sota l'impuls de la pastoral juvenil que es desplegava llavors a la Parròquia.

Quan jo vaig arribar a Castellar, s'estava a punt de celebrar els quinze anys del Moviment de Colònies. Encara recordo aquella trobada festiva a Castelleir. Quanta gent que recordava i enyorava il·lusions passades! Però recordo també que, més tard, en Joan Llop, amicalment, posà a les meves mans les responsabilitats que ell havia tingut fins llavors en el Moviment de Colònies. Va ser en va la meva insistència! I és com jo em veia incapacitat per a assumir en aquell moment la funció d'animador del col·lectiu de moni-

tors. La meva responsabilitat davant la comunitat parroquial feia inviable que pogués dedicar tant de temps a Colònies. I el temps va córrer

Un dels problemes que se'ns plantejava, un problema que d'altra banda no era nou, era la desconexió que hi havia entre la junta de pares i el col·lectiu de monitors; en aquells moments gairebé es podia parlar d'una autarquia; ni la junta havia de fiscalitzar el treball dels monitors, ni aquests havien de llaurar per compte propi. La manca real de connexió, la no entesa en moltes qüestions, creava un aire enrarit i tens, no gens apte per a un treball pedagògic adient en el món del temps lliure dels infants.

Si hi havia mancances en la connexió dels dos col·lectius és perquè hi havia mancances en cada col·lectiu. I no es tracta pas de treure els drapets al sol, sinó de constatar unes dificultats reals que a tots ens neguitejaven; a mi em feien patir, perquè no hi veia sortida.

La junta de pares, que treballava amb bona voluntat i amb esforç, intervenia en totes aquelles qüestions que es referien al món material: aconseguir mitjans (ampolles, rifes, peticions a entitats...), i procurar que la Casa de Colònies estigués en condicions (neteja, reparacions, compres...). Evidentment que calia acom-